

Aanvullend criterium voor gevallen waarin Nederland het asielverzoek zelf behandelt

Tussentijds Bericht Vreemdelingen-circulaire TBV 2002/15

Aan:

– de Korpschefs Politieregio's

– de Staf van de Koninklijke

Marechaussee

i.a.a.:

– de Procureurs-Generaal

Onderdeel: Directie Beleid

Datum: 24 april 2002

Ons kenmerk: 5158667/02/IND

Code: TBV 2002/15

Juridische achtergrond: Overeenkomst

van Dublin; Vreemdelingenwet

Geldigheidsduur: Een jaar, ingaand

twee dagen na publicatie in de

Staatscourant

Onderwerp: Verhouding tussen artikel

4 Overeenkomst van Dublin en artikel

29 Vreemdelingenwet

Inleiding

Artikel 4 Overeenkomst van Dublin (OvD) betreft het eerste verdelingscriterium inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek. Dit artikel bepaalt dat wanneer een gezinslid van de asielzoeker als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag in een lidstaat is erkend, dit land verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkene hiermee instemt. Dit betekent dat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van gezinsleden van personen die zijn toegelaten op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vreemdelingenwet.

Bij het ontwerp van de Vreemdelingenwet 2000 werd uitgegaan van het niet motiveren van een inwilligende beschikking op een asielaanvraag. Tijdens de parlementaire behandeling van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) is, op basis van dit uitgangspunt, aan de Kamer medegedeeld dat de systematiek van de wet met zich meebrengt dat artikel 4 van de OvD wordt toegepast indien de betrokkene een gezinslid heeft aan wie een verblijfsvergunning asiel is verleend. Uit de systematiek van de wet volgt dat de reikwijdte van artikel 4 OvD zich

uitstrekt tot alle asielgerelateerde gronden als genoemd in artikel 29, eerste lid, Vreemdelingenwet. Hieronder zouden dus ook asielzoekers vallen die gezinsleden in Nederland hebben die op andere gronden dan het Vluchtelingenverdrag een verblijfsvergunning asiel hebben gekregen.

In de nota van wijziging is het systeem van niet-motiveren losgelaten en is bepaald dat de grond voor verlening van de asielvergunning wél aan de betrokkene zal worden medegedeeld. In de definitieve versie van de Vw is dit vast komen te liggen. In de nota van wijziging, waarin het niet-motiveren is losgelaten, is echter niets bepaald over de mogelijke gevolgen ten aanzien van de toepassing van artikel 4 OvD. Met andere woorden, er is niet teruggekomen op het eerder ingenomen standpunt ten aanzien van de reikwijdte van de invulling van artikel 4 OvD.

De Staatssecretaris heeft bij brief van 3 september 2001 aan de Tweede Kamer haar standpunt over de reikwijdte van artikel 4 OvD in relatie tot artikel 29 Vw nader toegelicht (19 637, nr. 604). De nadere toelichting beoogt enerzijds recht te doen aan het bij de behandeling van de Vreemdelingenwet ingenomen standpunt inzake de bredere toepassingsgrond voor asielzoekers die familielid zijn van een asielzoeker die om andere redenen dan op basis van het Vluchtelingenverdrag zijn toegelaten. Anderzijds is beoogd recht te doen aan de definitie van artikel 4 OvD, die in overeenstemming is met de verdragsinterpretatie die door alle Dublinlanden ten aanzien van dit artikel wordt gehanteerd.

In haar brief aan de Tweede Kamer heeft de Staatssecretaris, kort samengevat, aangegeven dat in aanvulling op de verplichting voortvloeiend uit artikel 4 OvD, Nederland onder bepaalde voorwaarden de behandeling van de asielaanvraag tevens (onverplicht) aan zich trekt indien de asielzoeker een gezinslid is van een vreemdeling die een asielvergunning voor bepaalde tijd heeft

gekregen op grond van artikel 29, eerste lid, onder b t/m d, Vw. Nederland maakt in dergelijke gevallen gebruik van de discretionaire bevoegdheid van Lidstaten om de behandeling van een asielverzoek onverplicht aan zich te trekken, als neergelegd in artikel 3, lid 4, OvD.

Dit TBV geeft een uitwerking van het ingenomen beleidsstandpunt.

Wijziging C1/2

C1/2.2.3.1

Aan 2.3.1 wordt na de laatste alinea de volgende tekst toegevoegd.

Van de bevoegdheid van artikel 3, vierde lid, Overeenkomst van Dublin wordt tevens onder bepaalde voorwaarden gebruik gemaakt wanneer de asielzoeker een gezinslid heeft dat is toegelaten op grond van artikel 29, eerste lid, onder b t/m d, Vreemdelingenwet.

Na 2.3.4 wordt een nieuwe paragraaf 2.3.5 toegevoegd.

C1/2.2.3.5

2.3.5 Betrokkene heeft een gezinslid (in de zin van artikel 4 OvD) dat is toegelaten op grond van artikel 29 b t/m d Vreemdelingenwet

Artikel 4 Overeenkomst van Dublin betreft het eerste verdelingscriterium inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek. Dit artikel bepaalt dat wanneer een gezinslid van de asielzoeker als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag in een lidstaat is erkend, dit land verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkene hiermee instemt. Dit betekent dat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van gezinsleden van personen die zijn toegelaten op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vreemdelingenwet.

In aanvulling op de verplichting voortvloeiend uit artikel 4 Overeenkomst van Dublin, trekt Nederland onder bepaalde voorwaarden de behandeling van de asielaanvraag

tevens (onverplicht) aan zich indien de asielzoeker een gezinslid is van een vreemdeling die een asielvergunning voor bepaalde tijd heeft gekregen op grond van artikel 29, eerste lid, onder b t/m d, Vreemdelingenwet.

Nederland maakt in dergelijke gevallen gebruik van de discretionaire bevoegdheid van Lidstaten om de behandeling van een asielverzoek onverplicht aan zich te trekken, als neergelegd in artikel 3, lid 4, Overeenkomst van Dublin.

Aan de toepassing van artikel 3, lid 4, Overeenkomst van Dublin in de hier bedoelde gevallen zijn de volgende voorwaarden verbonden:

- a. De betrokken asielzoeker dient zich reeds in Nederland te bevinden.
- b. Voor de toepassing van dit beleidskader is de definitie van 'gezinslid' in de zin van artikel 4 Overeenkomst van Dublin van toepassing.
- c. Er dient nog geen beslissing op het asielverzoek in een ander Dublinland te zijn genomen.

Ad a. Geen toepassing wordt gegeven aan artikel 3, lid 4, Overeenkomst van Dublin, wanneer de betrokken asielzoeker zich in een ander land bevindt. Dat betekent dat Nederland niet ingevolge het hier geschetste beleid een asielzoeker naar Nederland zal halen teneinde hier een asielprocedure te kunnen doorlopen. Het hier geschetste beleidskader ziet dan ook enkel op toepassing van artikel 3, lid 4 Overeenkomst van Dublin, en beoogt niet een zelfde toepassing te geven aan artikel 9 Overeenkomst van Dublin, die lidstaten de bevoegdheid geeft om een asielzoeker uit een ander land over te nemen.

Ad b. Onder gezinsleden in de zin van artikel 4 Overeenkomst van Dublin worden verstaan: de echtgeno(o)t(e) van de asielzoeker, diens ongehuwd kind beneden de 18 jaar, of, indien de asielzoeker zelf een ongehuwd kind beneden de 18 jaar is, diens vader of moeder.

Deze definitie dient te worden onderscheiden van de definitie van 'gezinslid' in de zin van Besluit 1/2000, waarop onderdeel 2.3.3 van toepassing is. In Besluit 1/2000 bij de Overeenkomst van Dublin wordt een bredere interpretatie van het begrip 'gezinslid' gehanteerd. De reden waarom aansluiting wordt gezocht bij de definitie van gezinslid in de zin van artikel 4 Overeenkomst van

Dublin en niet in de zin van Besluit 1/2000 is de volgende. Besluit 1/2000 is van toepassing op de situatie waarin de gezinsleden zich nog in de procedure bevinden (zij hebben nog geen beslissing op de aanvraag of hebben succesvol rechtsmiddelen aangewend tegen een afwijzende beslissing) en verschillende landen verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek. De hier bedoelde situatie is anders omdat een gezinslid reeds is toegelaten tot Nederland en zich derhalve niet meer in procedure bevindt. Op deze situatie ziet ook artikel 4 Overeenkomst van Dublin. Er kan geen bredere uitleg worden gegeven aan het begrip gezinslid ten aanzien van personen die zijn toegelaten op andere gronden (artikel 29, lid 1, b t/m d, Vw) dan ingevolge artikel 4 Overeenkomst van Dublin voor personen die zijn toegelaten als vluchteling. Daarbij dient tevens in het oog te worden gehouden dat de in Nederland toegelaten asielgerechtigde de mogelijkheid heeft tot gezinshereniging via de reguliere weg.

Ad c. De voorwaarde dat in een ander land nog geen beslissing mag zijn genomen op de asielaanvraag is gelegen in het feit dat het uitgangspunt van de Overeenkomst van Dublin is dat asielzoekers slechts in één land een behandeling van hun asielverzoek dienen te krijgen. Indien Nederland het asielverzoek aan zich zou trekken terwijl een ander land al op het asielverzoek heeft beslist, zou de beslissing van het andere land door Nederland nog eens worden overgedaan. Dit is niet wenselijk en strookt niet met de doelstelling van de Overeenkomst van Dublin. In deze gevallen geldt overigens dat de gezinsleden niet blijvend van elkaar worden gescheiden, omdat het gezinslid van de statushouder in Nederland via de reguliere weg in aanmerking kan komen voor gezinshereniging.

Tot slot

Bovenstaande wijzigingen zullen zo spoedig mogelijk in een aanvulling op de Vreemdelingencirculaire 2000 worden verwerkt.

*De Staatssecretaris van Justitie,
namens de Staatssecretaris,
het Hoofd van de Immigratie-
en Naturalisatiedienst,
H.W.M. Schoof.*